

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY DRANFIELD HROBOVÁ HORA

≡ KNIHA ZLIN

Hrobová hora

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ **KNIHA ZLIN**

Wendy Dranfield

Hrobová hora – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

WENDY
DRANFIELD
**HROBOVÁ
HORA**

Copyright © Wendy Dranfield, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Translation © Jana Vlčková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-952-3

ISBN e-knihy 978-80-7662-960-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-961-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-953-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno čtenářkám a čtenářům,
kteří fandí Madison a Nateovi od prvního dílu.*

PROLOG

Paříž, Francie

Žena pohlédne na svého společníka, atraktivního dvaatřicetiletého pilota mezinárodních letů. Tahle uniforma ji kdysi vzrušovala, ale léta strávená prací letušky a nespočet bezvýznamných nocí s krásnými muži otupily nadšení, které dříve cítila. Stále má v úmyslu flirtovat s piloty, ale ne z pouhého rozmaru. Důvod je ten, že nedokáže spát sama. Ne po tom, co se stalo.

Teď když padne tma, potřebuje mít někoho po svém boku. Jinak ji temnota noci a přízračné ticho klamou náhodnými zvuky, děsí stíny v koutech místnosti, a když se pořádně zaposlouchá, slyší cizí dech.

Ne, kdepak. Už nikdy nebude schopná spát sama bez ohledu na to, jak utahaná je po dlouhém letu. V takových chvílích se piloti hodí. A když zrovna mají práci s jinými dívkami, vždycky si může vybrat barmana z hotelu, v němž zrovna pobývá.

S hlubokým povzdechem rozepne cestovní tašku položenou na posteli luxusního pařížského hotelu, zatímco se její společník obléká. Potřebuje se osprchovat, než se dole sejde s kolegy na drink. V Paříži je teprve podruhé, proto mají během krátkého pobytu v plánu vyrazit do víru velkoměsta. Ve větším počtu je bezpečí. A bezpečí lze najít i v cizích zemích, pokud je člověk opatrný a drží se daleko od domova.

Kolem nahého pasu ji sevrou silné paže. Vzadu na krku ji pošimrají horké rty.

„Proč se za mě neprovdáš?“ zeptá se. Tohle není jejich první sdílené mezipřistání, zato bude poslední. Začíná se jí dostávat pod kůži.

Protože když se vezmeme, tak zemřeš.

Což samozřejmě nevysloví nahlas. Místo toho se otočí a usměje se. Jeho tmavě modré oči zajiskří chtíčem a ona prohodí: „Piloti by se ženit neměli. Máte kolem sebe spoustu pokušení a *všichni* se rádi veřejně chlubíte svými trofejemi.“

Ušklíbne se. „Já mám oči jenom pro tebe, kotě.“ Políbí ji na rty a přinutí ji tím opřít se zády o stěnu. Košili má rozepnutou a hřejivou hrudí se tiskne k jejím nahým nadrům.

Za muže, jako je on, by se *skutečně* ráda provdala, ale nesmí na to ani pomyslet. Manželství v jejím případě nepřipadá v úvahu, což platí i pro případné děti. Je to příliš riskantní.

Nenápadně se od něho odpoutá, aby mu zachránila život. „Dávno bys měl vědět, že se nikdy neusadím a vždycky se budu stýkat i s jinými.“

Jinými piloty. Protože jsou bezpeční. Nezdrží se na jednom místě dost dlouho, aby je někdo naháněl jako kořist.

Usměje se a něžně ho pohladí po opáleném obličej. „Tak se mě přestaň ptát.“

Frustrovaně na ni zírá. Ona čeká na nějakou kousavou poznámku na rozloučenou, ale on místo toho zvedne kravatu a sako, a než odejde z hotelového pokoje, věnuje jí smutný úsměv.

Moje budoucnost právě odchází.

Do očí jí vhrknou slzy. Takový by život být neměl, ale nemůže se v tom utápět. Beztak věnovala spoustu času a energie tomu, aby se s ním smířila. Kromě toho v sedm ráno odlétají do New Yorku a ona se teď potřebuje připravit na noc strávenou ve městě.

HROBOVÁ HORA

Když vytahuje z kufříku pomačkané černé šaty, mobil oznámí příchod textovky.

Okamžitě se zarazí.

Mobily má dva. Jeden služební a pro každodenní používání, a druhý, lacinější, pro soukromé záležitosti. Na ten druhý dostává pouze jedinou zprávu měsíčně a ta nejnovější už přišla, takže by se přístroj měl na dva týdny odmlčet.

Srdce se jí rozbuší o něco víc, když projde místností, aby ho vyzvedla ze šuplíku nočního stolku. Na obrazovce svítí číslo, které se jí nadobro vypálilo do paměti. Patří jedinému člověku, který na ni má tohle spojení. Zadá čtyřmístný kód a přečte si vzkaz.

Musíš utéct.

Krev jí zamrzne v žilách. Vždycky věděla, že tenhle den jednou přijde, ale není to o nic jednodušší. Znamená to, že situace je mnohem horší, než kdy byla. Upustí černé šaty a otočí se. Instinkt jí napovídá, aby zamkla dveře. Zamkla *všechny* dveře, které k ní vedou.

A už je nikdy neotevřela.

KAPITOLA JEDNA

Lost Creek, Colorado

Detektiv Madison Harperová se rozhlédne po spoře osvětleném bistru a přivítá ji pohled na rozrušené, ale odhodlané tváře lidí, kteří ji sem dnes večer pozvali. Účastní se setkání podpůrné skupiny pro lidi, kteří pohřešují někoho ze své rodiny. Chtějí, aby si poslechla jejich příběhy. Přejí si vzpomínat na svoje milované a dál po nich pátrat.

Ale její možnosti jsou omezené. Nezáleží na ní, jestli místní policejní oddělení znovu otevře odložené případy. Kdyby to na ní záleželo – a kdyby v blízké budoucnosti nějakým zázrakem nedošlo k žádné nové vraždě –, začala by se zabývat každou z těch osobních tragédií, dokud by se všichni postižení znovu neshledali se svými zmizelými blízkými a taková podpůrná skupina by už nebyla v jejich městě třeba.

Za okny kvílí ledový prosincový vítr. Po zádech jí přeběhne mráz v okamžiku, kdy kolem ní projde Vince Rader, jednašedesátiletý majitel bistra. Pro všechny chystá něco teplého k pití. Jednu středu v měsíci Vince zavře o něco dřív, aby skupinka nešťastných lidí dostala příležitost navzájem se podpořit. Pohřešovaným osobám věnoval celou nástěnku. Pokrývají ji žádosti o pomoc při pátrání, které se netýkají jenom místních, ale i obyvatel blízkých měst a vesnic. Vincovi je toto téma blízké,

HROBOVÁ HORA

protože šest dlouhých mučivých let byl jedním z těch, kteří někoho postrádali. Teprve loni se Madison podařilo zjistit, co se stalo s jeho ženou a vnukem. Jedenáctiletý Oliver Rader tu s ním dnes večer je a pomáhá dědečkovi s přípravou občerstvení. Vincova žena Ruby se domů bohužel nevrátila.

Jeden z místních obyvatel, Robert Dorsey, si odkašle. „Můj třináctiletý syn zmizel před pěti roky,“ spustí. Ačkoliv mu ještě není padesát, jeho tvář brázdí hluboké vrásky a černé vlasy svázané do culíku má prokvetlé stříbrnými pramínky. Několik se uvolnilo z gumičky a propůjčují mu rozčuchaný vzhled.

„Brandon se jedno odpoledne vracel domů ze školy,“ pokračuje a upírá zrak na Madison. „Doprovodil kamarádku domů a dál šel sám. Od té doby ho nikdo neviděl. Nerad to říkám zrovna takhle, protože v téhle zemi mizí lidi jako na běžícím pásu, ale Brandon se doslova vypařil, což není možné.“ Polkne. „Někdo něco ví. Někdo něco viděl. Někdo něco *udělal*. Tak proč to nemůžete vyšetřit, detektive Harperová? Mohla byste znovu vyslechnout ty, které vaše oddělení předtím vyšetřovalo. Znovu prohlédnout záznamy z bezpečnostních kamer. Všichni víme, že byste to dokázala rozlousknout za týden, kdybyste opravdu chtěla.“

Madison zaváhá, než odpoví. Nemůže mu říct pravý důvod, proč není v jejích silách vyšetřovat zmizení jeho syna. Oddělení nemá dostatek prostředků. Lost Creek je horské městečko v jihozápadním Coloradu. Tomu odpovídá i malé policejní oddělení, kde působí pouze dva detektivové. Většinou mají co dělat, aby zvládli nové a probíhající případy, proto není vždycky možné plýtvat prostředky na dávno vychladlé stopy. K tomu by musel být důvod: kdyby se například přihlásil nový svědek anebo se našlo tělo.

Madison ví, že tihle lidé se o nic z toho nestarají. A taky to není jejich věc. Jejich milovaní měli být nalezeni krátce potom,

co zmizeli, a dřív, než se z nich staly odložené případy. Ale vyšetřování tak vždycky nefunguje. A málokdy za to může nedostatek zájmu ze strany místní policie nebo šerifa. Za vším jednoduše stojí nedostatek peněz. Což je průser – mírně řečeno.

Rozhlédne se po ostatních přítomných. Těžce na ní spočine obrovská tíha jejich zármutku a frustrace. „Vím, zní to jako snadný úkol, proto chápu vaši frustraci. Opravdu jí rozumím a je mi líto, že po všech těch letech stále čekáte na odpovědi.“ Upře oči na Roberta a dodá: „Chtěla bych vás ujistit, že policejní oddělení se stále angažuje v pátrání po vašem synovi, pane Dorsey, a pokud mi poskytnete nějaké nové vodítko, okamžitě případ znovu otevřu. Nepracovala jsem tu, když váš syn zmizel –“

Robert se zamračí a přeruší ji. „Správně. Všichni víme, kde jste byla. V base. Jak máme důvěřovat bývalé trestankyni?“

Urážlivá poznámka způsobí, že jedna z žen zalapá po dechu.

Ale Robert bezostyšně pokračuje: „Skutečnost, že náčelnice Mendesová sem dnes večer poslala *vás* místo vašeho kolegy, jasně vypovídá o její takzvané ‚angažovanosti‘ v pátrání po mém synovi. My potřebujeme někoho, kdo nemá posraný osobní život, aby se mohl soustředit na *nás*, a pořád neřešil sebe.“

„Vychladni, Roberte,“ napomene ho přísně Vince. Vzhledem k pokročilé večerní hodině podá Madison kávu bez kofeinu. „Není to fér a ty to víš. Zrovna teď jí nedáváš důvod, aby ti pomohla.“

Madison se opře o židli a snaží se nemístnou poznámku hodit za hlavu. Je pravda, že si odpykala trest za vraždu kolegy policisty, ale to neznamená, že byla vinná, a každý ve městě ví, že její usvědčení se nakonec ukázalo jako falešné. Bohužel až poté, co si odkroutila šest dlouhých let z desetiletého rozsudku. Od Roberta Dorseyho to byla podpásovka a Madison si uvědomuje, že některé z místních nikdy nepřesvědčí o své nevině, ale její tolerance má své hranice a tohle je nejvíc, co snese, než

HROBOVÁ HORA

odtud odejde. Nezaslouží si, aby s ní tenhle muž jednal jako se zločincem bez ohledu na to, čím si prošel.

„Tenhle komentář mi nestojí za odpověď.“ Postaví hrnek na stůl. „Jestli chcete, abych odešla, tak –“

„Nikam nechodte,“ zarazí ji Nancy Draperová, starší žena, která přišla s manželem Dougem. V rukou svírá něco, co vypadá jako fotografie. Podrážděně se podívá na Roberta a otočí se zpátky k Madison. „Jsme rádi, že jste tady, detektive. Žádný z vašich předchůdců se nikdy neuráčil přijít.“

Vince zmizí za pultem, aby pomohl vnukovi s nápoji.

Robert si ztěžka povzdechne. „Poslouchejte, mrzí mě to, ale se srdečností jsem se nikam nedostal. Už nedokážu sedět na zadku a držet hubu. Jsem s rozumem v koncích! Copak na tom nejste všichni stejně?“ Rozhlédne se po ostatních, ale nikdo se neozve. „Já jenom potřebuju vědět, kde je můj syn, i kdyby byl mrtvý! I kdybych ho nemohl pohřbít! Jenom mu chci být na blízku a říct mu, jak moc je mi to líto.“ Hlas se mu zlomí, jak potlačuje vzlyknutí. „Měl jsem tu pro něj být a ochránit ho před tím úchylným zmrdem, který mi ho vzal!“

Madison spolkne knedlík, který jí nabobtnal v krku. Má syna, který před pár měsíci odjel na vysokou. Bylo mu pouhých deset, když ji zatkli. Odvezla ho sociálka a ona nebyla schopná ochránit ho před tím, co následovalo. Na rok a půl se jí vrátil do života, ale teď ho zase ztratila, tentokrát kvůli studiu a dospělosti. Odstěhoval se z domova, a nic už tak nebude stejné jako dřív, ale přinejmenším ví, kde je, a může mu kdykoliv zavolat.

Robert Dorsey nemůže udělat ani to.

Přesedne si, aby mu byla blíž, a položí mu ruku na rameno. „Opravdu mě to mrzí,“ sdělí mu, protože jiná slova pro něho momentálně nemá. Pravděpodobnost, že se jeho syn najde živý, je mizivá. Jestli mu to řekne, možná ztratí veškerou naději. Ona by ji ztratila. Ví to.

Robert se zvedne a přejde k pultu. Potřebuje odstup, aby se vzpamatoval.

Madison pohlédne na Nancy Draperovou. „Co kdybyste mi pověděla, co se stalo s vaší dcerou?“

Nancy je za běžných okolností velice uzavřená. Podívá se na manžela, který má paže pevně zkřížené na hrudi a tváří se přísně. Nechce tady být. Madison netuší, jestli za to může Robertův syrový zármutek, anebo skutečnost, že ji Doug Draper nemá v lásce. Poprvé se setkali letos v létě, a nepadli si do oka. Doug koupil vrakoviště, které kdysi patřilo její sestře, a ona nemohla vědět, jestli není stejný krivák jako Angie. Podezřívala ho z vraždy. Ukázalo se, že s ní nemá nic společného, ale pořád je v něm něco, co Madison nutí zůstat ve střehu.

Nancy mačká v dlani kapesníček a nervózně tře oči kolem sebe. „Becky bylo devatenáct, když se vydala na túru na Hrobovou horu. Je tomu něco málo přes pět let.“ Hlas jí zakolísá. „Takhle vypadala to ráno, když odcházela.“ Podá snímek Madison.

Mladá žena zamrzlá v čase. Stojí na chodbě u sebe doma a pohlíží do fotoaparátu se zdviženou rukou, buď se loučí, anebo dává najevo stydlivost. Vypadá to, že se chystá odejít z domu. Rovné hnědé vlasy zakrývá červená vlněná čepice. Má na sobě teplé oblečení – tlustou vínovou bundu, černé turistické kalhoty a boty. Na levém rameni je vidět popruh batohu.

„Vyfotila jsem ji těsně předtím, než odjela s nejlepší kamarádkou do hor. Měly se tam setkat s tamhletím mužem.“ Nancy kývne hlavou k blondátemu mladíkovi, který sedí sám v rohovém boxu. Je od nich odvrácený a zírá na svůj bledý odraz v okně. „Jmenuje se Stuart Carpenter,“ pokračuje. „Vzal Becky a Tashu do hor. Vrátil se o pár hodin později, moje dcera a její kamarádka nikdy. Už je nikdy nikdo neviděl ani o nich neslyšel.“ Pohlédne Madison do očí. „Jsme přesvědčeni, že je zabil.“

HROBOVÁ HORA

Vince něco upustí na pult. S hlasitým řinčením se to roztříští.

Madison je stejně překvapená jako on. Pohlédne na Stuarta, který dál mlčí. Ani se nebrání a netvrdí, že je nevinný. Srdce se jí rozbuší o něco rychleji, jak jí dochází, proč ji sem dnes večer pozvali.

Oni nechtějí, aby si pouze vyslechla jejich příběhy. Chtějí, aby toho muže zatkla.

KAPITOLA DVĚ

V místnosti se rozhostí ticho. Je slyšet jen tikání hodin a proudy deště, bičující velké okno, jímž je za denního světla vidět na parkoviště. Vince prolomí ticho tím, že pošle vnuka nahoru, aby se připravil na spaní. Jakmile Oliver odejde, Vince se pustí do práce a uklízí nepořádek za pultem, ale Madison ví, že dychtivě vyčkává, co se bude dít dál.

Pohlédne na Nancy a Douga. „Pane a paní Draperovi, já... netuším, co si podle vás mám s touto informací počít.“

„Ale tušíte,“ odpoví Nancy vyrovnaně. „Vezměte ho k výsledku a donuťte, ať se přizná.“

Madison zavrtí hlavou. „To by nebylo vhodné. Nevím nic o tom, co se tehdy stalo, a vyšetřovatel jistě Stuarta vyslechl v době, kdy se vaše dcera a její kamarádka nevrátily domů.“

V tu chvíli se podezřelý poprvé ozve. „Můžete se mě zeptat, na co chcete, ale k ničemu to nebude.“ Jeho hlas je tichý. Tváří se smutně. „Tehdy jsem s policajty mluvil.“ Ruce se mu nepatrně třesou a nenaváže oční kontakt.

Madison se cítí nepříjemně. Ten kluk musí být stejně zaskočený jako ona. Kvůli tomuhle sem nepřišla. Ale pokud má být upřímná, zajímalo by ji, proč sem přišel *on* a co ví. „Takže vás *vyslýchali*?“ položí zpřesňující otázku.

HROBOVÁ HORA

Mladý muž se nakloní a opře se lokty o stůl. „Ten černý chla-pík. Myslím, že zemřel. Nebo ne?“

Madison se ušklíbne. Detektiv Douglas je *skutečně* mrtvý. Právě on ji před všemi těmi lety zatkl, ale byl to dobrý polda a ona ví, že kdyby v tomto případě existoval nějaký důkaz, vy-řešil by ho. Dostal by Nancyinu dceru domů, ať už živou, nebo mrtvou.

Vytáhne z kapsy zápisník a propisku. „Povězte mi, co se při-hodilo v den, kdy jste vyrazili do hor, Stuarte.“

Draperovi se hladově podívají jeden na druhého a poposednou na židlích. Madison doufá, že si její počínání nevysvětlí tak, že se rozhodla případ znovu otevřít. Jenom potřebuje víc detailů.

Jedinou další osobou v místnosti je žena, která zatím ne-pronesla ani slovo. Madison ji nezná. Teď míří k pultu, nejspíš pro další nápoj. Možná tohle všechno už slyšela.

Stuart Carpenter si přejede rukou po hladce oholené tváři. Má zarudlé oči a vypadá, že se každou chvíli rozbřečí. Madison je jasné, že ať už se na tom výšlapu odehrálo cokoliv, od té doby ho to denně pronásleduje.

„Ten den bylo slunečno,“ spustí muž tiše, „lezavá zima, ale nebe bez mráčku. Mysleli jsme, že předběhneme blizzard, proto-že se podle předpovědi měl přihnat až večer. Vyrazili jsme v sedm ráno.“ Pobaveně se usměje. „Becky zrovna neskákala ra-dostí, že musí brzy vstávat, ale byla to jediná možnost, jak vý-stup zvládnout, než se počasí změní.“

Nancy sdílí jeho plachý úsměv. „Vždycky mi dělalo potíže dostat ji z postele, aby přišla včas do školy. V pubertě rozhodně nebyla ranní ptáče.“

Madison s ní soucítí. Nechápe, jak tahle žena dokáže zacho-vat klid, když sedí jen pár desítek centimetrů od domnělého vraha své dcery. „Jakže byly Becky a její přítelkyně staré, když zmizely?“

„Oběma bylo devatenáct,“ odpoví Nancy. „Pracovaly spolu v supermarketu. Předpokládám, že tam se seznámily s *ním*.“

Její opovržení vůči Stuartovi je očividné, ale Madison se domnívá, že je mu nutno připsat ke cti, že se tu dnes večer ukázal. Nemusel tu být.

„Mně bylo dvaadvacet,“ ozve se Stuart. „Já s tím nápadem nepřišel, do hor chtěla jít Becky. Kéž bych tam s nimi nešel.“ Obličeje se mu zakaboní.

mlčenlivá žena se vrátí na své místo s hrnkem kávy v ruce a povzdechne si, jako by ji něco popudilo.

Madison pozvedne obočí. „Nějaký problém?“

„Chci jít domů,“ nechá se žena slyšet, „ale asi budu muset počkat, až přijdu na řadu, jinak odejdete, aniž byste se dozvěděla o mém dítěti.“

Madison se sevře žaludek. *Pohřešované dítě*. Pohlédne na hodiny nad pultem. Už je deset. „Omlouvám se,“ řekne. „Ale koukám, že se už připozdívá. Na koho se dneska nedostalo, poví mi svůj příběh příště.“

„Nejsou to *příběhy*,“ ucedí opovržlivě žena. „Jsou to *životy*.“ Oči se jí zalijí slzami. „Myslím, že nechápete, jaké to je. Žijeme mezi peklem a nadějí – my všichni – a jediní lidé, kteří mají moc nás z té naší černé díry dostat, jste vy, policajti, ale vy nám odmítáte pomoci!“

Madison si může jen představovat, čím si prochází. Než stačí něco namítnout, Nancy se opět ozve, jako by žena nikdy nepromluvila. Je odhodlaná postarat se, aby se Madison soustředila na její dceru.

„Pověz jí to,“ vyzve Stuarta. „Vyprávěj jí o tom, jak jsi naposledy viděl naši dceru. Pověz jí, co se Becky stalo.“

Atmosféra v místnosti se změní. Doug Draper sice mlčky sedí vedle své ženy, ale vypadá jako napjatá pružina, připravený vyskočit a vrhnout se na Stuarta Carpentera. Je mu něco málo

HROBOVÁ HORA

přes padesát a je vysoký a statný. Člověku, jako je Stuart, by mohl vážně ublížit. V atmosféře nabitě emocemi si Madison přeje, aby tu s ní byl její parťák a mohli tak rozdělit svou pozornost mezi truchlící rodiče.

Stuart se jí nepodívá do očí. Vypadá, jako by se smířil se svým osudem, s tím, že je hlavním podezřelým v případě zminění dvou žen. Zavrtí hlavou. „Nikdy nemůžu nikomu říct, co se stalo.“

Doug náhle vyskočí ze židle s rukama zatnutýma v pěst. „Tak proč jsi sem vůbec chodil?“ zařve. „Měl bys vypadnout, než udělám něco, čeho budu litovat, kluku.“

Madison se pohotově zvedne a postaví se mezi ně. „Ničemu nepomáháte, pane Drapere. Posadte se.“

„Tohle je podpurná skupina, ne?“ ozve se Stuart za jejich zády. „A já potřebuju podpořit.“ Polkne, než k nim vzhledne. „Přeju si, abych se nikdy z Hrobové hory nevracel. Kéž bych tam nahoře taky zemřel.“

Zhroutí se na židli a místnost ztichne.

Z jeho slov přeběhne Madison po zádech mráz. Copak mu právě uklouzlo, že jsou ženy *mrtvé*? Naznačí Dougovi, aby se zase posadil. K jejímu údivu ji poslechne, ale dál z něho sálá takové napětí, že považuje jen za otázku času, kdy znovu vystartuje.

Pohlédne na každého, kdo je tady – na Draperovy, Roberta Dorseyho, Stuarta Carpentera a ženu s pohřešovaným dítětem –, a cítí, jak se v nich ze situace, v níž se ocitli, sváří rozporné emoce. Nechápou, jak se jim něco takového mohlo stát, zlobí se na policii, že nenašla jejich milované, a jsou rozrušení z pomyšlení, že se nikdy nenajdou. Bojí se, že nikdy nedostanou odpovědi, které potřebují, aby se pokusili pokračovat ve svých životech. Je nesmírně těžké být pouhým svědkem takové události, proto si ani neumí představit, jak mizerně se musí cítit.

Musí se zeptat náčelnice Mendesové, jestli by se někde našly peníze na zaplacení dalšího detektiva. Takového, který by se primárně soustředil na vyšetřování odložených případů. Protože někdo musí najít blízké těchto lidí. A někdo by měl předvolat Stuarta Carpentera k výslechu, protože zjevně ví, co se toho dne stalo. Nechápe, proč se domnívá, že jim nemůže nic říct. Ledaže v tom má prsty.

Dveře za jejími zády se náhle rozletí tak prudce, až všichni nadskočí leknutím. Na prahu se objeví Marcus Adams, Madisonin parťák. Kape z něho voda a tmavé vlasy má přilepené k lebce. Očima téká po jídelně, dokud ji nezahledne.

„Nerad ruším,“ spustí rozpačitě, „ale máme výjezd.“

Teď nemůže odejít. To by jí tihle lidé nikdy neodpustili. „Mám práci. Buď to bude muset počkat, nebo se s tím vypořádej sám.“ Snaží se mu pohledem naznačit závažnost své současné situace, ale Adams nepatří k lidem, kteří umějí číst tiché signály.

„Počkat to nemůže a potřebuju tě tam mít, Harperová,“ namítne. „Našly se lidské ostatky.“

Srdce se jí rozbuší o něco víc jako pokaždé, když se někde najde tělo. Zaslechne kolem sebe mumlání hlasů a Vince, stojící za pultem, se zarazí. Co se týče dramatu z dnešní noci, má lístek v první řadě, ale Madison ví, že nikdy nevynáší to, co někde zaslechne.

Detektiv Adams netuší, proč je tady, ve společnosti těchto lidí, ale měl si jí vzít stranou, a ne to rovnou vybalit. Než ho stačí zarazit, Adams dodá: „Doufám, že se cítíš na pořádný výšlap, protože ta mrtvola je na Hrobové hoře.“

Madison zavře oči. *Do prdele!*

Nancy Draperová vyjekne jako pes, kterému někdo příliš surově škulb vodítkem.

Její manžel vyskočí a zamíří k Adamsovi. „To myslíte vážně?“ Zrudne a v očích se mu náhle zračí panika. Bojí se, aby ne-

HROBOVÁ HORA

dostal tu nejhorší představitelnou odpověď na otázku, která ho během uplynulých pěti let denně užívá zaživa.

Nancy sevře zlatý křížek, který se jí houpá na krku. „Prosím, ať je to Becky. Nebo obě dvě.“

Madison si uvědomí, že žena dávno nedoufá, že by se dcera vrátila domů živá. Jenom ji chce důstojně uložit k věčnému spánku. Zřídit jí hrob, kam by za ní mohla chodit. Zamíří ke dveřím, ale dříve, než odejde, pokusí se očekávání Draperových zmírnit. „Prosím, hlavně se k tomu neupínejte,“ domlouvá jim mírně. „Může to být kdokoliv. Všichni víme, že té hoře se neříká Hrobová bezdůvodně.“

Doug ji popadne za zápěstí, když ho míjí. „Jdu s vámi,“ prohlásí.

„Bacha, chlap!“ zasáhne Adams a vykročí kupředu. „Ruce pryč.“

Madison ho zastaví. „Nech to být, Adamsi. Jejich dcera na té hoře zmizela.“

„Nezájem,“ odsekne Adams. „To mu nedává právo na někoho šmatat, notabene na poldu.“

Doug ji pustí, postaví se před Adamse a napřímí ramena. „Udělám víc než to, pokud mi neuhneš z cesty.“

Madison ví, že se jí situace vymyká. „Takže se všichni uklidníme!“ zvolá nesmlouvavým hlasem. „Vy nás necháte dělat naši práci a zjistit, kdo ten nebožák je. Bohužel to znamená čekat – možná pár dní, možná pár týdnů. Čím dřív nám umožníte odejít, tím dřív budeme mít výsledky. Jasný?“ Upře pohled na Douga.

Ten se zdráhavě odvrátí.

Stuart Carpenter už taky stojí – zády k nim a s nahrbenými rameny. Madison něco napovídá, že možná ví, koho našli.

KAPITOLA TŘI

„Neměl jsi to před nimi říkat,“ vyčte Madison Adamsovi cestou ke svému autu. Tak trochu se jí přičí nechávat Stuarta Carpentera v bistru. Nemůže ho předvolat k výslechu, protože toho o případu moc neví. Napřed potřebuje vidět to, co ji čeká na hoře, aby pochopila, s čím se potýkají a jestli to souvisí s pohřešovanou dcerou Draperových.

Děšť ji promáčí během několika vteřin. Když přijela, nepřešlo, proto nechala bundu v autě.

Adams ji následuje, na hlavě má kapuci. „Jak jsem měl vědět, že mají osobní zájem na mrtvolách na Hrobové hoře?“

Otočí se a tím ho přinutí, aby se zastavil. Adams si otírá z obličeje dešťové kapky. Je mu jednačtyřicet, takže je o pár let starší, a velmi dbá o svůj zevnějšek. Někdo by ho mohl považovat za atraktivního. Ale není Madisonin typ. Naopak ji dohání k šílenství.

„Podívej se,“ spustí. „Zrovna jsem musela poslouchat, jak mi tihle chudáci lidi vyprávějí o svých pohřešovaných blízkých a jak mi podle nich je šumák, co se jim stalo, protože nejsem denně v terénu a nehledám je. Teď si musím prohlédnout něčí ostatky a zjistit, kdo z nich obdrží zničující zprávu o tom, že člen *jeho* rodiny se našel mrtvý. Vážně nepotřebuju, abych

HROBOVÁ HORA

k tomu ke všemu ještě musela hlídat tebe, Adamsi, a vodit tě za ručičku! Napřed *mysli*, než něco plácneš. Můžeš to pro mě udělat?“ Na odpověď si nepočká. Otočí se a pokračuje k autu.

Není to jejich první hádka. Adams nastoupil na oddělení před rokem poté, co odešel z mnohem většího útvaru v Denveru, kde pracoval jako seržant. Sluší se dodat, že není své práci oddaný tak, jak by se Madison líbilo, a to ji nutí stavět se při objasňování trestných činů do čela. Adams umí být necitlivý a přistupovat k vyšetřování polovičatě, ale podle ní už dělá pokroky. Ovšem situace, jako je tahle, ji frustrují, protože když Adams nebude spolehlivý týmový hráč, ani ona nepodá kýžený špičkový výkon.

„Omlouvám se, jasný?“ křičí její parták přes šumění deště. „Neměl jsem ponětí, proč tam jsi a kdo jsou ti lidé. Nejsem jasnovidec!“ Ztěžka si povzdechne. „Podívej se, už se to nebude opakovat. Příště si tě vezmu stranou.“

Madison se otočí a podívá se na něho. U rozepnutého límce zplihle visí povolená kravata. Z očí mu sálá únava. Oba mají za sebou dlouhý den. Zhluboka se nadechne. „Fajn. Vezmi mě k tomu nálezu.“ Vyzvedne si z auta bundu, než nasedne do jeho fordu.

Adams otevře přihrádku na rukavice, vytáhne nějaké ubrousky a podá jí je. „Tady máš. Osuš se.“

Zkusí to, ale z vlasů jí dál kape voda, protože ubrousků není dost. Když opouští parkoviště, zeptá se ho: „Co zatím víme?“

Adams sešlápne plyn. „Našla se kostra. Leží východně od Jalovcové stezky. Někáká ženská na ni kápala těsně před polednem. Vlastně ji vyčenichal její pes. Nevracel se, když na něho volala, a když se za ním vydala, pochopila proč. Po nedávných bouřkách zřejmě něco vyplulo na povrch.“

Madison myslí na Nancy a Douga Draperovy. Podobné situace bývají ze své podstaty protichůdné. Bude pro ně lepší, když

se ukáže, že *je* to jejich dcera, a ukončí se tím jejich trápení, anebo v sobě tajně živí naději, že Becky stále žije? Madison by si přála znát odpověď bez ohledu na to, jaká bude, ale každý jsme jiný.

„Jestli ty ostatky našla v poledne, proč nám to oznámila až v noci?“ nechápe.

Adams prolétne křižovatkou na červenou. Stěrače mají co dělat, aby zvládaly nápor lijáku. „Tvrдила, že na tíšňovou linku nikdy nevolala a bála se, že jí budeme zazlívát, že její pes kosti rozhrabal.“

Madison protočí oči. Odpoledne bylo slunečno a sucho. „Takže radši počkala, až přijde bouřka a padne noc, než nás tam poslala. Super. Dá se k místu činu dojet autem?“

„Kdepak,“ zklame ji Adams. „Na stezku se dostaneme jenom pěšky – ledaže bys tam chtěla vyjet na koni nebo na horském kole.“

Madison si povzdechne.

Adams se na ni podívá. „Mimochodem, proč se té hoře říká Hrobová?“

„Protože není neobvyklé, že se tam turista ztratí a už ho nikdy nenajdou. Za starých časů se tam lidi ztráceli pořád. Když jsem byla mladší, městem kolovala legenda, že ten, kdo spatří na stezce ducha pohřešovaného člověka, zemře jako další.“

Adams povytáhne obočí a soustředí se na silnici. „Sakra, tohle město je fakt zvláštní.“

Madison se uchechtne. „Ke každé stezce se váže nějaká povídačka, která se při dalším převyprávění příhodně pozmění. Já můžu říct jenom to, že sama bych tam nahoru nikdy nešla.“

Pokračují v cestě po nepevněné silnici a liják bíčuje auto s novou urputností. Dorazí na místo, které slouží jako parkoviště pro ty, kteří mají v úmyslu vydat se po Jalovcové stezce. Skrz čelní sklo vidí jen rozmazaná červená a modrá světla.

HROBOVÁ HORA

„Strážníci Vickersová a Sanchez už jsou tady,“ hlásí Adams. „Spolu s nováčky.“

Na oddělení nedávno přibýly dvě posily z policejní akademie. Muž a žena – a každý je úplně jiný.

Adams se na ni podívá, než otevře dveře. „V kufru mám deštník, jestli chceš.“

Madison se zamračí. „Na deštníky nejsem stavěná.“

Vystoupí z auta a mimoděk zadrží dech, když si kapky ledového deště najdou cestu za její bundu dřív, než si stačí natáhnout kapuci. Rozběhne se k hlídkovému vozu s blikajícími světly, v němž sedí Shelley Vickersová. Shelley je něco málo přes třicet a má dlouhé hnědé vlasy, které v práci nosí sepnuté. „Ahoj,“ pozdraví ji Madison. „Sanchez už je nahoře?“

Shelley přikývne. „Ukazuje nováčkům, jak zabezpečit místo činu. Alex tam šel taky.“ Alex Parker je jejich forenzní technik. „Já jsem počkala, abych vás tam mohla vzít,“ dodá.

Madison přikývne. „Jdeme.“

Shelley vystoupí z auta a ujme se vedení. Stezka je kamenitá a hrbolatá a těžko se po ní pochoduje ve stejnoměrném tempu. Je široká jen pro dva lidi jdoucí vedle sebe, ale někde se zužuje a je nutné po ní kráčet za sebou. Lemuje ji hustá vegetace. Madison nemá na sobě boty vhodné na túry, a tak cítí každý kámen a mimoděk se ušklíbá. Slyší, jak Adams klouže za ní. Jeho boty se na zablácenou pěšinu hodí ještě míň.

Trvá dvacet dlouhých a únavných minut, než se Madison, Shelley a Adams vydrápou po příkré stezce k místu, kde byly nalezeny ostatky. Kolem je tma jako v pytli, svítí si baterkami. Když se konečně přiblíží k cíli, musí sejít z hlavní cesty do hustého porostu. Koruny stromů se tísní jedna k druhé a poskytují jim dostatečnou ochranu před deštěm. Madison si stáhne kapuci z mokrých vlasů. Tady na ně vítr nedosáhne. Je to úleva, protože obličej ji štípe, jak na něj cestou útočily vzteklé dešťové

kapky, ale zároveň to znamená, že kvůli nedostatečnému pohybu vzduchu se tu vznáší studená mlha.

Z dálky na ně strážník Luis Sanchez mává baterkou. Kousek stranou nováčky prohledávají přilehlý terén.

Když se vyšetřovatelé přiblíží, příkrčení pod nízkými větvemi, uvidí Alexe Parkera, jak ohledává lidské ostatky. Přinesl si přenosnou lampu, takže není pochyb o tom, na co se kouká. Madison se snaží popadnout dech. Dotkne se jeho zad, aby věděl, že už jsou tady. „Ahoj.“

Alex se napřímí a usměje se. Pochází z Anglie, je mu pětatřicet, má černé vlasy a štíhlou postavu. „Dobrý večer, páni detektivové.“ Posune si brýle a sklopí zrak k zemi. „Máme tu ostatky dospělého člověka.“

Madison si přidřepne, aby lépe viděla. Uleví se jí, když ucítí silné aroma zmáčené země a vůni jehličí. Počítala totiž s pachem rozkladu. Kostra se choulí pod kmenem stromu. Pohltila ji příroda a částečně ji schovala za úponky popínavé rostliny, která strom porůstá. Svědčí to o tom, že tenhle člověk už je tu delší dobu. Vypadá to, že některé kosti chybí – například pár žeber a chodidlo –, o což se během let bezpochyby postarala divoká zvířata. Lebka je poznamenaná povětrnostními vlivy a ztenčená v oblasti úst. Těmno spočívá na spodní části kmeny. Nápadný je průstřel mezi očima. Kulka musela roztříštit zadní část lebky, protože skrz levé oko prorůstá jakási rostlina.

Madison se zachvěje a napřímí se. „Oběť střelby.“

„Ano,“ přisvědčí Alex. „Nebo šlo o sebevraždu. I když sebevrazi se do čela většinou nestřílejí. Podívám se, jestli najdu nábojnici, ale vzhledem k tomu, jak dlouho tu tělo leží, bych se divil, kdybych ji našel. Kromě toho, jestli je tohle oběť vraždy, potom si vrah s největší pravděpodobností odnesl hilsnu s sebou.“

Madison přikývne. Za jejími zády se ozve divný zvuk, proto namíří baterku tím směrem. Adams chroupe cereální tyčinku.

HROBOVÁ HORA

„Doufám, že to nepřiláká medvědy,“ poznamená Alex.

Adams se zakaboní. „Tady žádní nejsou.“

„Mohli by být,“ nesouhlasí s ním Alex. „Baribalové. Sice předpokládám, že se už uložili k zimnímu spánku, ale pro všechny případy jsem přinesl tohle.“ Ukáže jim sprej proti medvědům připevněný k opasku. „Lepší je být připravený. Ale nedoporučoval bych tady jíst cokoli aromatického, obzvláště když zůstanete sám. Hladoví medvědi bývají zoufalí.“

Adams přestane žvýkat a nepatrně zbledne. Nakonec zastrčí nedojedenou tyčinku do kapsy a kývne ke kostře. „Dá se zjistit, jestli je to žena nebo muž?“

Alex pohlédne na lebku a zavrtí hlavou. „To je úkol pro doktorku Scottovou.“ Lena Scottová je místní koronerka.

„Zavolám ji.“ Adams tasí mobil, otočí se a rychle zmizí ve tmě.

Alex se vydá pro fotografické nádobíčko.

Madison zůstane s ostatky sama. Rozhlíží se kolem sebe a snaží se odhadnout, co se tu stalo, ale je moc velká tma, aby něco viděla. Nedostatek okolních zvuků působí tísnivě. Nezpívají ptáci, neverky nešustí ve větvích. Je snadné představit si, jak děsivé musí být ocitnout se na podobném místě jenom s vrahem. Jestli to byl tenhle případ, pak se oběť neměla kam obrátit pro pomoc. Výkřiky zůstaly bez odpovědi. Nalákal ji sem někdo, aby ji zabil? Anebo si vzala život sama?

Kdyby chtěl někdo skoncovat se životem s přáním, aby ho nikdo nenašel, potom si vybral vhodné místo. Spousta sebevrahů volí prostředí, kde mají šanci zůstat skrytí cizím očím a nepřivodit nikomu celoživotní trauma. Madison už navštívila příbytky se vzkazem u vchodových dveří, který rodinu a záchranáře varoval, co je čeká uvnitř.

Myslí na Stuarta Carpentera a jeho slova o tom, že nikdy nemůže nikomu říct, co se tady stalo v den nešťastného výšlapu.

WENDY DRANFIELD

Viděla, jak se v jeho obličejí sváří protichůdné emoce. Mohla to být vina. Co když dostal na Becky nebo Tashu zálusk, a když ho odmítly, začal vidět rudě? Tohle je nejstarší příběh na světě, a proto nejpravděpodobnější.

Po zádech jí přeběhne mráz, když si uvědomí, že mu poskytl náskok. Mohl by utéct. Musí ho okamžitě předvést k výsledku.

„Shelley?“ zavolá do tmy.

Zapraskají větve a ze stínů se vynoří Vickersová. „Ano?“

„Pokračujte v pátrání.“ Madison namíří paprsek baterky na lebku u svých nohou. „Myslím, že s velkou pravděpodobností leží poblíž další tělo.“

KAPITOLA ČTYŘI

Madison běží dolů po Jalovcové stezce. Detektiv Adams se jí drží v patách. Mají co dělat, aby neuklouzli v blátě, ale udržet se na nohou je těžké, protože země je nasáklá vodou, kameny jsou porostlé kluzkým mechem a oni se dělí o jedinou baterku. Než se dostanou zpátky k autu, mají ruce, boty i oblečení od bláta.

„Už chápu, proč jsi chtěla jet mým autem,“ poznamená Adams, když se pokouší setřít bahno z bot.

Madison se uchechtne. Kvůli autům se přátelsky pošťuchují od chvíle, kdy zrušila jeho milovaný Chevrolet Camaro, když pronásledovala sériového vraha. A aby Adamsovi přisypala sůl do ran, hned nato dostala černý Dodge Challenger SRT Demon s černo-červeným interiérem. Adams si jako náhradu za camaro mohl dovolit jen otlučený Ford Taurus, což jí pravidelně připomíná.

Vklouzne na sedadlo spolujezdce a zapne si bezpečnostní pás, dychtivá vrátit se fofrem do bistra a předvést Stuarta Carpentera k výslechu. Ale jak se zdá, Adamse víc znepokojuje všudypřítomná špína a vyhlídka na zaneřáděný vnitřek auta. Proto se nakloní přes sedadlo řidiče, otevře dveře a zahuláká: „Nastup si! Na bláto se vykašli.“

Radost z ní rozhodně nemá. „Proč mi nedovolíš, abych měl něco hezké?“ Posadí se za volant a nastartuje. „Kam ten spěch? Kam vůbec jedeme?“

Madison mu vysvětluje, že ostatky nalezené na hoře mohou patřit pohřešované dceři Draperových nebo její kamarádce. Existuje možnost, že je zabil člověk, který byl večer v bistru.

„Proč tam vůbec chodil?“ nechápe Adams. „Aby ho otevřeně obvinili z vraždy?“ Liják se už našťěstí proměnil v drobné mrholení.

„Nemám zdání,“ přizná Madison. „Naznačil, že i on potřebuje podporu. Napadlo mě, že chce očistit svoje jméno, ale choval se divně. Prý nemůže mluvit o tom, co se stalo.“ Podívá se na hodiny. Je skoro půlnoc.

Jízda k bistru trvá dalších deset minut, ale uvnitř už je zhasnuto. Všichni se rozešli domů. „Sakra!“ Adams zaparkuje a vypne motor. „Jak se jmenuje? Zavolám na dispečink a zjistím jeho adresu.“

„Stuart Carpenter.“ Řekl Madison, že mu bylo dvaadvacet, když se před pěti lety vydali na osudový výstup. „Je mu sedmadvacet, ale datum narození neznám.“ Vystoupí a zamíří ke svému autu, zatímco Adams cestou telefonuje. Vyloví z kufru ručník a otírá se jím. Voží jej pro Brodyho, bývalého policejního psa, který je pořád od bláta nebo mokrý, a to dokonce i v létě.

Pohlédne na temná okna bytu nad bistro. Vince a Oliver šli spát a Nancy s Dougem se vrátili domů. Ale ti spát nebudou. Probdí celou noc.

„Madison!“ křikne Adams. „Mám dvě možné adresy. Jedeš?“

„Nekřič!“ Odhodí špinavý ručník do auta a tiše zaklapne kapotu. Přistoupí k Adamsovu okénku. „Napiš mi ty adresy do textovky a počkej tam na mě.“

„Počkej? Nebudeš tam náhodou první?“ Usměje se a zatáhne motor.

HROBOVÁ HORA

Madison zakouolí očima a nasedne do svého vozu. Když mobil ohlásí příchod zprávy, podívá se na adresy, aby zjistila, která je blíž. „Takže napřed jedeme do Mason Lane,“ oznámí Adamsovi přes otevřené okénko.

„Jasně.“ Adams odfrčí z parkoviště jako první.

Dožene ho dřív, než odbočí na klidnou silnici, a hravě ho předhoní. Zaparkuje nedaleko hledaného domu, zůstane sedět ve voze a prohlíží si stavení. Ocitla se v zanedbané čtvrti, kde stále mají vysokou kriminalitu. Jako nováček tady strávila spoustu času.

Adams zastaví za ní a oba tiše vystoupí.

„Připraven?“ zeptá se ho.

Přikývne a ujme se vedení.

Patrový dům nemá verandu a vede k němu chodník z betonových desek. Vypadá zchátrale a dvorek je zarostlý. Vzadu se svítí. Matným sklem ve vchodových dveřích se line oranžové světlo.

Adams hlasitě zaklepe, což vytrhne z dřímoty psy v okolí, kteří začnou urputně štekat. Ale nikdo neotvírá.

„Co myslíš?“ zeptá se Adams. „Neměli bychom zkusit tu druhou adresu?“

Madison přejde k oknu, aby nakoukla dovnitř. Mezi zataženými závěsy v obývacím pokoji zůstala mezera. Uvnitř nikoho nevidí, jen část prázdného gauče. „Mrkneme se dozadu, než odtud odjedeme.“

Adams kráčí před ní a Madison něco přiměje spočinout rukou na zbrani. Zahrada tone v naprosté tmě, nesvítí tu ani bezpečnostní světla. Sousední domy nestojí příliš daleko a ona zahlédne, jak někdo vyhlíží z okna po její levici. Zajímá ho, co probudilo hafany.

Madison zvedne odznak, aby nevolal 911 a nenahlásil možné vloupání. Zvědavec zmizí za závěsem a zhasne. Avšak

Madison se neodvrátí. No jo. Po minutě spatří světlo namířeného mobilu. Soused se vrátil k oknu, aby si jejich počínání natočil v naději, že uloví něco zajímavého, z čeho by se mohl stát virál.

Obrátí oči v sloup. „Vsadím se, že ten by se s tíšňovým voláním neobtěžoval, ani kdybychom přišli tohle místo *skutečně* vykrást.“

Adams se zastaví a obrátí se k ní. „Cože?“

„Nic.“ Projde kolem něho k zadním dveřím. Zkusí zaklepat, protože nechce, aby ji odpráskl ten, kdo se může skrývat uvnitř.

„Otevřete! Tady policie!“

Celou minutu pak tiše čekají, ale z domu není nic slyšet. Madison se to nelíbí. Instinkt jí napovídá, že je něco špatně. Někdo záměrně mlčí. „Dispečink ví, kde jsme, že jo?“ zašeptá.

„Neví, na kterou adresu jsme jeli nejdřív, ale vědí, že prověříme obě,“ odpoví Adams.

Madison se na vteřinu zamyslí. „Volej posily.“

Adams se zamračí. „Dům je přece prázdný, ne?“

Zevnitř se ozve zadunění, až oba nadskočí leknutím. Madison se podívá na Adamse. „Šanci otevřít dveře už jsme jim dali.“

Muž přikývne a vytáhne služební zbraň.

Madison si připraví vlastní a volnou rukou stiskne kliku. Překvapí ji, když povolí. Bez váhání otevře dveře dokořán. „Policie! Jdeme dovnitř a jsme ozbrojení. Dejte o sobě vědět!“

V kuchyni nikdo není. Adams stiskne vypínač. Nevelká místnost je uklizená, ve dřezu čeká jediný hrnek. Skromné vybavení, pach plísně a žádné známky rodinného života naznačují, že tu žije osamělý člověk. Dveře po jejich pravici vedou do místnosti, kde se svítí. Protože je hned vedle kuchyně, Madison předpokládá, že je to jídelna.

Zamíří k ní s tasenou zbraní. Z přívalu adrenalinu jí v podpaží stéká pot. „Kdo je tam?“ křikne. „Jste to vy, Stuarte?“

HROBOVÁ HORA

Odpovědí jsou jí zvuky namáhavého dechu. Zní děsivě. Madison přejde ke dveřím a nakoukne dovnitř. A její srdce vzápětí klopýtne. „Proboha!“

Stojí na prahu, a tak jí Adams pohlédne přes rameno. „Polož tu bouchačku!“ zařve.

Stuart Carpenter sedí sám u velkého dřevěného jídelního stolu. Kromě něho a stolu jsou v místnosti jen čtyři židle a stojací lampa za jeho zády. Na stěně visí jediný obraz s výjevem lodi zápolící s rozbouřeným mořem. Před mladým mužem leží na stole několik novinových výstřižků. Sice se od dveří nedají přechytit, ale Madison nemusí být génius, aby pochopila, že nejspíš pojednávají o zmizení Becky a Tashy.

Původně bleďá Stuartova tvář je teď pivoňkově rudá, oči má podlité krví. Výraz vypovídá o bezbřehé vině. Madison je v tu chvíli jasně, že obě mladé ženy ten den na hoře opravdu zemřely. A zbyly po nich jenom kostry. Představí si, jak se Draperovi budou tvářit, až jim přijde sdělit truchlivou novinu, a zachvátí ji tíživá hrůza.

„Konečně jste je našli, že jo?“ zamumlá Stuart, aniž se na ně podívá.

Madison upírá oči na pušku s uříznutou hlavní, která spočívá mezi jeho nohama. Míří vzhůru a jeho brada se vznáší nebezpečně blízko nad jejím ústím. „Poslouchejte, Stuarte,“ řekne. „Nic nestojí za to, aby kvůli tomu člověk umíral. *Nic*. Slyšíte mě?“

Ucítí na zádech Adamsovu ruku, jak se kolem ní zkouší prodrat, ale ona nechce Stuarta ničím vystrašit, proto přenesení váhu tak, aby kolegu zadržela. Míří na Stuarta stejně jako ona pro případ, že by se rozhodl vzít s sebou na poslední cestu párek policajtů.

„Co kdybyste mi řekl, co se stalo? Potom uvidíme, co se s tím dá dělat,“ navrhne.

Stuart s ní konečně naváže oční kontakt. „V tom je ten problém,“ posteskuje si. „Kdybych vám to pověděl, nebudete mi věřit. Ani bych vám to nemohl vyčítat.“

Madison polkne. Úplně jí vyschlo v puse. Jsou to pouhé tři měsíce, kdy si jiný muž vzal život přímo před ní. Rozhodl se skočit ze střechy obchodního centra. Když se Madison v noci pokouší usnout, stále slyší ono odporné zuchnutí, s nímž jeho tělo přistálo na zemi. Netuší, co měla udělat, aby mu zabránila skočit, a skutečně by se obešla bez dalšího sebevraha, který si před ní vezme život.

„Stuarte?“ zkusí to znovu. „Možná byste se divil. Nevěřil byste polovině věcí, kterých jsem se během své kariéry stala svědkem. Co kdybyste to se mnou zkusil?“

Když neodpovídá, zvažuje možnost postřelit ho do paže nebo ramene, aby mu zabránila stisknout kohoutek. Nesnese pomyslení, že zemře, aniž odhalí odpovědi, po nichž Nancy a Doug tak zoufale prahnou. Z jemného pohybu Adamsovy zbraně usoudí, že myslí na totéž.

„Stuarte, prosím,“ naléhá. „Aspoň nám povězte, proč jste zabil svoje kamarádky. To je to nejmenší, co můžete udělat, jestli litujete toho, co se stalo.“

Muž sklopí zrak a zírá přímo do hlavně.

Madison svědí prst položený na spoušti, ale ovládne se, protože mladík otvírá ústa, aby promluvil.

„*Lituju* toho,“ nechá se slyšet. „Ale už to nemůžu odčinit.“ Zhluboka se nadechne. „Život jim nevrátím.“

Madison stiskne spoušť, ale je o zlomek vteřiny pomalejší. Její střela škrábne Stuarta do paže, zato *jeho* výstřel mu zdevastuje celý obličej.

Rána vypálená z lovecké pušky způsobí, že jí zalehne v uších a smysly se otupí. Dokonce ani nestačí vykřiknout, aby ho zastavila.

HROBOVÁ HORA

Adams se vrhne ke Stuartovi, ale nedá se mu pomoci. Síla výstřelu převrátila židli i s ním dozadu, obsah jeho lebky potřísnil stěnu i obraz.

Adams něco křičí s rukama za hlavou, ale Madison ho neslyší. V uších jí hlasitě zvoní a ruce se nekontrolovatelně třesou.

KAPITOLA PĚT

Natea Monroea probudí psí štěkání. Nechápe to. Psi přece do cel smrti nesmějí. Sem tam chodí za trestanci černá kočka jménem Oreo, když to dozorci dovolí, ale pes nikdy. Posadí se na posteli a zamžourá ospalýma očima. Okamžitě si uvědomí, že není v cele. Cítí kolem sebe nezvyklý prostor. Stěny ho nesvírají. Zmateně pohlédne na budík na nočním stolku. Je těsně po druhé ráno.

Štěkot neustává a on si uvědomí, že ho probudil jeho pes, kříženec německého ovčáka a huskyho. To ho přiměje rychle se vzpamatovat. Brody běží do přízemí, a tak ho Nate bosky následuje, oblečený jen v kalhotách od pyžama. Sice nikoho nečeká, ale Brody je bývalý policejní pes, takže na jeho instinkt je spolehnouti.

Zabušení na vchodové dveře způsobí, že nadskočí leknutím. Rozsvítí světlo a odemkne. Na prahu stojí Madison. Je promočená až na kůži a zablácená až za ušima.

Ustoupí stranou, aby mohla projít. „Co se stalo? Jsi v pořádku?“

Brody k ní přiběhne a radostně mává ocasem. Madison ho pohladí a pak se otočí k Nateovi. Natáhne se po něm a obejmou se v otevřených dveřích. Je mu jedno, že je studená,

HROBOVÁ HORA

mokrá a špinavá. Když se od něho odlepí, působí unaveně a ztrápeně.

„Mám za sebou drsnou noc,“ postěžuje si.

Nate zavře dveře. „Pojď dál.“ Políbí ji, než ji z tváře odhrne mokré a rozčuchané blond vlasy. „Skoč si do sprchy, já ti zatím připravím něco horkého k pití.“

Madison si svlékne bundu. Rukávy se jí přilepí k pažím, takže je pak má naruby. „Napřed si musím zavolat. Nepotrvá to dlouho.“

Nate přehodí její bundu přes opěradlo jedné z barových židlí a zvedne z koše s vypraným prádlem čistou osušku. Přehodí ji Madison přes ramena, než zapne kávovar a začne hledat čisté hrnky.

Madison se usadí u snídaňového baru a vytáhne mobil. V duchu se obrní, než zvolí číslo. Zhluboka se nadechne, jako by se připravovala na bitvu. Nate si uvědomí, že se chystaného hovoru hrozí. Chce jí dopřát soukromí, a tak zamíří do obývacího pokoje, ale když ji mívá, natáhne se po jeho ruce a jasně mu tím dá na vědomí, že si přeje, aby zůstal.

Proto si stoupne vedle ní a něžně ji hladí po zádech, když telefonuje.

„Nancy?“ řekne, když se jí někdo ohlásí. „Tady detektiv Harperová. Omlouvám se, že volám tak pozdě. Napadlo mě, že vás bude zajímat, co je nového.“

K Nateovi z přístroje doléhá hlas. Žena řekne něco o tom, že se jí ulevilo, když Madison zavolala. Domnívá se, že je to Nancy Draperová. Ví, že se její dcera pohřešuje.

Madison se znovu zhluboka nadechne. „Zatím vám nemůžu říct nic konkrétního, na to je moc brzy, ale našli jsme jenom jedno tělo. Nedaleko Jalovcové stezky. Zdá se, že tam leží už nějakou dobu, a vzhledem ke stavu ostatků potřebujeme kordona, aby určil, jestli se jedná o ženu, či muže.“

Natea nepřekvapí, když zaslechne vzlyknutí. *Vzhledem ke stavu ostatků* je věta, kterou nechce nikdo slyšet. Jedná se totiž o zdvořilé vysvětlení, že nezbylo nic než kosti a že možná ani ty nejsou kompletní. Znamená to, že i pro koronera bude složité zjistit příčinu smrti či zranění. Po životodárných orgánech nebude ani stopy, pravděpodobně zbylo jenom pár vlasů a určitě žádná kůže. Možná budou moci k identifikaci oběti využít stomatologických záznamů za předpokladu, že Madisonin tým našel lebku.

Neumí si představit, jak je lidem, kteří si své milované představují tímto způsobem.

Možná svou roli hraje víra. I on sám prožil hrozivá martýria: jeho snoubenka byla zavražděna a on strávil sedmnáct let v cele smrti v Texasu. Rád by věřil, že ho trýznivým obdobím provedla víra, protože v mládí býval silně věřící, a dokonce doufal, že se stane knězem. Je ale pravda, že právě kvůli své víře skončil za katrem, a teď si často klade otázku, jestli v Boha stále věří, anebo jen čistě ze zvyku v duchu odříkává modlitby, a už jim nepřikládá opravdový význam. V každém případě doufá, že žena, s níž Madison právě mluví, má někoho po svém boku. Ať už s ní zůstane někdo z příbuzných, anebo Bůh, v jehož existenci věří, pořád je to lepší než být sama.

„Doktorka Scottová hned ráno ostatky ohledá,“ slibuje Madison. „Je to spolehlivá profesionálka a situaci citlivě posoudí. Budu u toho, takže vám dám vědět, co je nového, jakmile to bude možné.“

„Na tuhle stezku se chystala,“ mumlá Nancy. „Na Jalovcovou.“

Madison přikývne. „Ještě něco vám musím říct. Nechci, aby se o tom zatím doslechl tisk. Můžete mi slíbit, že si všechny informace necháte pro sebe?“

Nate cítí, jak se třese. Udiví ho to, protože za běžných okolností ji nález mrtvolý nerozhodí.

HROBOVÁ HORA

„Před chvílí jsem se vydala do domu Stuarta Carpentera,“ pokračuje. „Jakmile jsem se vrátila z hory.“

Nate cítí, jak potlačuje vzlyknutí, ramena jí ztuhnou a ruka vylétne k hrudi. Políbí ji zezadu do vlasů.

„Chtěla jsem ho předvést k výslechu. Ale...“ Odmlčí se. „Je mrtvý, Nancy. Stuart se rozhodl vzít si dnes v noci život.“

Nancy to řekne svému manželovi. Nate slyší, že Doug Draper něco rozhořčeně odpovídá, ale slovům nerozumí. Zní to, jako by se Doug domníval, že unikl spravedlnosti.

Madison otočí hlavu a unaveně se podívá na Natea. Modré oči má zarudlé a pleť bledou až na zrůžovělé tváře, ošlehané větrem. Příčí se mu představa, že objevila dalšího sebevraha.

Madison zavrtí hlavou nad něčím, co Nancy prohlásí. „Na to zatím nedokážu odpovédět. Byl rozrušený a já se právě teď zdráhám opakovat jeho poslední slova. Potřebuju vědět víc, než ho označím za viníka. Kromě toho nevíme jistě, jestli jsou Becky a Tasha mrtvé. Nalezené ostatky můžou patřit někomu jinému.“ Zhluboka se nadechne. „Hlavně *prosím* o Stuartovi nikomu neříkejte. Napřed potřebuju uvědomit jeho příbuzné, jen co se nám podaří je najít. A jakmile se do případu vloží média, začnou vás bez přestání otravovat, takže se pokusme všechno vyřešit v soukromí, dokud to jde.“

Žena se zeptá, kdy bude mít odpovědi. Kdy se dozví, jestli nalezené ostatky patří její dceři.

„Je mi líto, ale přesně vám to říct nemůžu,“ odpoví Madison. „Ale jakmile mi patologka sdělí, o koho jde, hned vám dám vědět. Platí?“

Nancy jí poděkuje a zdráhavě hovor ukončí.

Madison položí mobil na pult, svěsí hlavu a dlouze vydechně. „Nikdy to nebude snazší, Nate. *Nikdy*.“

Jemně otočí její stoličku a usedne vedle ní na tu vedlejší. „Chápu správně, že to byla Nancy Draperová?“